

ת"פ 26554/09/13 - א.מ. נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 26554-09-13

בפני המבקש
כב' השופטת אליאנא דניאלי
א.מ.
באמצעות ב"כ עו"ד אנה שכטמן קוגלר
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות עו"ד עליזה שירן

החלטה

1. בפני עתירה לגילוי ראייה חסויה, על פי סעיף 45 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א-1971.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, חבלה חמורה, 2 עבירות איומים, שיבוש מהלכי משפט והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.
3. על פי עובדות כתב האישום הרלוונטיות לעתירה זו, תקף המבקש את המתלוננת, בת זוגו לשעבר, בתאריך 19.08.13 וגרם לה לשברים בפניה ולפגיעות נוספות.
- עוד נטען בכתב האישום, כי בתאריך 22.08.13 הגיע צוות משטרה לדירת המתלוננת, בעקבות מידע מודיעיני שהתקבל בכל הנוגע לתקיפתה, והמתלוננת פונתה לבית חולים.
- כן נטען, כי בתאריך 08.09.13 הגיעו צוותי משטרה אל הדירה בה הסתתר המבקש, בעקבות מידע מודיעיני שהתקבל, ובעקבות הגעת המשטרה אל הדירה ברח המבקש מהמקום.
4. המבקש עתר לבית המשפט בבקשה להורות להעביר לידיו את מלוא תוכן 3 הידיעות המודיעיניות, במידה וזה לא הועבר במלואו לידי ההגנה, ולהורות על חשיפת זהות מוסרי הידיעות המודיעיניות. נטען כי המבקש כופר במיוחס לו בכתב האישום וטוען כי ייתכן שאדם אחר ביצע במתלוננת את המעשים המיוחסים למבקש. לפיכך נטען כי אי גילוי זהותו של מוסר הידיעה באשר לתקיפתה של המתלוננת תפגע פגיעה ממשית בהגנת המבקש.

5. בבוא בית המשפט להחליט בעתירה לגילוי ראיה, עליו לקבוע האם הצורך לגלות את הראיה לשם עשיית צדק גובר על האינטרס הציבורי שבאי גילוייה. מקום שיש בראיה כדי לסייע לנאשם לנהל את הגנתו, הרי שיש לראות בראיה חומר חקירה חיוני להגנת הנאשם המצדיק את הסרת החיסיון.
6. בדיון שהתקיים בפניי בתאריך 13.03.14, הצהירה ב"כ המשיבה כי נמסר למבקש תוכן הידיעות המלא בשתיים מהידיעות, ותוכן חלקי בלבד בידיעה שמספרה 13-0367-305.
- ב"כ המבקש טענה כי קיימת חשיבות רבה למסירת פרטי המודיע בדבר תקיפת המתלוננת, שכן ייתכן כי אותו מודיע הוא שתקף את המתלוננת ולפיכך היה לו אינטרס להפליל את המבקש במעשה.
7. ב"כ המשיבה התנגדה לגילוי פרטי המודיעים בידיעות הנוגעות למקום מסתורו של המבקש, וטענה כי מאחר שהמבקש מודה כי נמלט מהמשטרה, מסירת התוכן החלקי באשר למקום המסתור אינה פוגעת בהגנתו, וכך גם אי מסירת פרטי המודיעים. נטען כי הראיות אינן חיוניות להגנת המבקש וכי האינטרס הציבורי שבאי גילוי הפרטים אותם מבקשת ההגנה גובר על הצורך לגלותם.
8. לאחר דיון במעמד שני הצדדים התקיים בפניי דיון במעמד נציגי המשיבה בלבד. בין היתר נטען כי חשיפת המידע באשר לידיעה אשר תוכנה לא נמסר במלואו, עלולה לסכן את המקור, וכן נטען כי אין בפרטים החסויים מידע אשר יכול לסייע להגנה.
9. באשר למקור אשר דיווח למשטרה על תקיפת המתלוננת, נטען אמנם כי המקור חושש מפני המבקש ולפיכך נמסר המידע כמידע מודיעיני ולא כהודעה גלויה, אולם בהמשך הדיון, ונוכח ההלכות לפיהן כאשר חיונית הידיעה להגנת הנאשם, גובר האינטרס שבגילוייה על האינטרס הציבורי עליו מגן החיסיון, הביעה המשיבה כוונה לחשוף את פרטי מקור זה, וביקשה כי תינתן לה שהות לתקן את תעודת החיסיון ולהעביר את המידע הגלוי לידי ב"כ המבקש. ניתנה למשיבה ארכה לשם תיקון תעודת החיסיון, ובדיון שהתקיים בפניי ביום 22.04.14, הובהר כי המשיבה אכן תיקנה את תעודת החיסיון, חשפה את המקור והעבירה את החומר לידי ב"כ המבקש.
10. נוכח המתואר לעיל נותר להחליט בבקשת המבקש לחשוף את מלוא התוכן בידיעה שמספרה 13-0367-305, ובבקשתו לחשוף את זהות מוסרי שתי הידיעות הנוגעות להסתרות המבקש.
11. לאחר ששמעתי במעמד צד אחד את פרטי המידע הנוגעים לזהות המקורות ולתוכן שנחסה, שוכנעתי כי יש בחשיפת המידע כדי לפגוע בעבודת המשטרה ולסכן את פרטי המקורות, וכי גובר האינטרס ציבורי שלא לחשוף את המידע ואת פרטי המקורות.
12. הלכה היא כי:

"יש להכריע בחיוניותה להגנת הנאשם של עדות חסויה על סמך ההנחה כי היא תניב את המידע שהוא מבקש להציג באמצעותה, ובלבד שקיים פוטנציאל ראייתי לנכונותה של הנחה זו, ואין היא מופרכת" (ע"פ 889/96 מאזריב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"א (1) 433).

עוד נקבע בפסק דין זה כי:

"בית המשפט לא יכריע בשאלת החיסיון אלא לאחר שבקעת המחלוקת תגלה לעיניו במלואה, ובהשקיפו עליה סביב סביב מעל כס המשפט. בעודו יושב על כס המשפט, יעמיד בית המשפט עצמו סניגור ממונה לשעה - סניגור שהוא בית משפט - והכרעה בשאלת החיסיון תבוא בשבתו בה בעת גם כבית משפט, גם כבית משפט סניגור ממונה. על דרך זו דומה יוכל בית משפט להגיע להכרעה נכונה בשאלה, אם אי גילויה של ראיה פלונית יפגע בהגינותו של ההליך הפלילי ובעשיית צדק לנאשם" (ר' לעניין זה גם בש"פ 7236/07 אחמד קורד נ' מדינת ישראל).

כן נפסק בע"פ 112/89 כיאל נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ה (1) 459:

"באשר לסוגיה זו כבר הבענו דעתנו שאם מגיע בית המשפט למסקנה, כי הראיה החסויה הינה חיונית להגנתו של הנאשם, במובן זה שבלעדי גילויה נמנעת מהסניגוריה דרך הגנה סבירה שיכלה להיות פתוחה בפניה, כי אז מן הדין שבית המשפט יורה על גילוי הראיה אפילו יש בכך כדי לפגוע באינטרס ציבורי בעל חשיבות. במקרה כזה הברירה היא בידי המדינה לגלות את הראיה או לשמור את המידע שבידה חסוי ב"מחיר" סגירת התיק המתנהל נגד הנאשם".

13. מתוך בחינת החומר החסוי במבט של סניגור, נחשף בעקבות הדיון בעתירה, כמתואר לעיל, המקור אשר מסר את הידיעה בנוגע לתקיפת המתלוננת. לאחר עיון בראיות הנוספות אותן מבקשת ההגנה לחשוף, לא מצאתי כי יש בהן כדי לסייע להגנתו של המבקש, ומאידך קיים פוטנציאל נזק למוסר הידיעה כתוצאה מחשיפת מלוא המידע וזהות מוסר המידע, ופוטנציאל פגיעה באינטרס הציבורי להגן על מקורות משטרתיים ולהבטיח שיתוף פעולה של אותם מקורות עם המשטרה.

14. נמצא כי החומר החסוי אינו מסייע כאמור להגנת המבקש ואינו מצדיק לפיכך את הסרת החיסיון. נוכח המפורט לעיל אני דוחה את הבקשה, בכפוף לפרטים אשר כבר נמסרו על ידי המשיבה למבקש.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ד, 25 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

